

שנחיה לראש ולא לזנב

בירושלים, פירסמה מורת ההתעמלות דורה זינגר מודעה גדולה ובה תמור גת'ענק של ראש הממשלה עומד על ראשו, הבטיחה ללקוחותיה כי יעמדו על הראש כמו ראש הממשלה, אם ידאגו להירשם מיד לשיעורים.

★ ★ ★

ראשון ראשון חביב

בפורמיוושינגטון, ארצות הברית, קיבלו פקדי העיריה זריקות חיסון נגד שפעת אסיאתית, לפי סדר חשיבותם: עובדי נקיון, מטאטאירחות, עובדי מפעל המים, עובדי מיתקן הביוב, ראש העיר, חברי המועצה העירונית.

★ ★ ★

הגבול האמיתי

בירושלים, עבר העולה החדש צבי דובסקי את הגבול בטעות, והחזיר מיד עלידי השלטונות הירדניים, אחרי שלא הצליחו למצוא מתרגם מפולנית לערבית ש' יחקרנה.

★ ★ ★

ספוטניק II

במונקריוון, צרפת, הוזקה המשטרה אחרי שעובדים ושבים גילו כדור מתכת בקוטר 58 סנטימטר, המזוהה ב"ס" ואותיות רוסיות רשומות עליו, גילתה כי הכדור הושלך ארצה עלידי חברי הקלוב המקומי לתעופה.

★ ★ ★

צביעות

בחולה, ערך חייל מארב צייד, ירה בלילה בחיה שהתגלתה בפניו, חשב כי הצליח לצוד חזיר בר, סחב משקל של 60 קילו על גבו למרחק של שלושה קילומטר, גילה כי החזיר לא היה אלא צבוע.

★ ★ ★

אהבת הגנב מכנראה

בתלאביב, פרצו אלמונים למשרדי חברת טונפילס, גנבו מתוך כל הסרטים שבמקום את הסרט השושנה מנגד.

★ ★ ★

עגל אדום, נישא במרום

במחניים, ציינו חברי המשק, בעלון שהוצא במלאת חמש שנים למשק, כי המבכירה סטאלינה נשארה נאמנה לערכי המעמד והמליטה ב"ז בנובמבר.

★ ★ ★

נשיקות פיהו

בנורווק, ארצות הברית, קיבל עובד הי רכבת אלס דוטסון פיצוים בסך 17 אלף דולר, אחרי שאשתו העידה כי בגלל תאונת עבודה שהיתה לבעלה, הוא איננו מסוגל לעבוד במשק המשפחה, לדבר ברור, רות, "וזה לא הכל: הוא לא יודע לנשק כמו שפעם ידע".

★ ★ ★

ספסר בסבתא

בסקיה, נתגלה בית-בושת, שהיה מורל עלידי שני גברים ואשה, שגילם בין 29 ל-36, ואשר העובדות היחידה בו היתה אשה בת 51.

★ ★ ★

ריווח זנפסד

בתלאביב, זכתה צעירה בעשר ל"ר רות, אחרי שהתעברה שתעו להתפסס בפומבי בשעת מסיבה בדירת ידידים, גר אתה מבעד לחלון עלידי שוטר, הובאה ל-משפט, נקנסה ב-25 לירות.

★ ★ ★

טעם זריח

במנטה מוניקה, ארצות הברית, נשאל חילי טיגסן, 19, מדוע התמיד דחקא באכילת מזון גנוב, הסביר: "זה מוסיף פלפל כשהמשרה מחשבת אותי".

טיפוסית, מבוססת על מחזהו של ויליאם (פיקניק) אינג, שזכה להצלחה עצומה בברודוויי. יהושע לוגאן, הבמאי שיצר גם את פיקניק, ניסה אמנם להפוך את הקומדיה ה-שיטחית, בעזרת חזה של מרילין מונרו, ל-חתך מקומר של החי חלק מארצות הברית. אלא שבסופו של דבר נשאר הסרט שטוח כפי שהיה המחזה, אם כי משעשע יותר מי-מנו.

בו דקר (דון מורי, שהפך שחקן כוכב אחרי ששיחק את תפקידה המשנה של המלח הצעיר בהשושנה המקועקעת) הוא בוקר

מרילין מונרו

מחזה שטוח + קימורים = קומדיה

חסר-נימוסים הנוסע בלחית אפוסטרופו ל-תחרות רודיאן. שם הוא פוגש באחד הי-בארים את שרי (מרילין מונרו). זמרת לעתיד-לבוא, העוסקת בינתיים בשתייה עם לקוחות הבאר. אחרי שהיא נענית לנשיקות, נדמה לבוקר הבלתי-המוקצע כי יוכל לצרף אותה לעדר מרותיו. אולם שרי, למודת הגברים והמטופשת, אינה טיפשה עד כדי כך שתסכים להינשא לבוקר ברוטאלי.

שיר הבוקר. בו חושף את שרי בעזרת פלצור, נתקע עמה בליל שלגים בתחנת אוי-טובוס, שם מנסה שרי לחמוק משנוי עזי-רת אגרופיו של נהג האוטובוס. רק כשבו משנה את יחסו אליה, מתנהג בנימוס ובדרך-ארץ, נעתרת הנערה למודת-הנסיכון ליסול לזרועותיו של הבוקר חסר-הנסיכון.

לולא משחקם החי של מונרו ומורי, היה הסרט קיטש חסר-טעם. עמם הוא נשאר בגדר קומדיה חביבה, אך מקוצצת בידי אותם המפיצים שרכשו נסיון בקיצוץ סרטים מאז המלך ואני.

תדריר

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **הזמנה למחור** (אסתר, תל-אביב) — ג'ון קלי בשלושה סיפורי-מחור, היוצרים מזיגה נפלאה של באלט וקולנוע.

● **הגיבן מנוטרדאם** (מגדור, תל-אביב) — סיפורו של ויקטור הוגו על אהי-בתו חסרת-התקווה של מצלצל הפעמונים הנכה לימפסה צועניה, במהדורה צרפתית מהוקצעת. אנטוני קיין, גינה לולובריגידה.

● **סיפורה של אסתר קוסטלו** (אורה, חיפה) — שחיתות במגבית. הפעם במגבית לאושרה של נערה עיוורת-חרשת אילמת. ג'ון קראופורד.

● **אדם בקרב** (אורגלי, ירושלים) — אחד מסיפורי המלחמה הכנים ביותר שנראו על הבד. רוברט ריאן, אלדו ריי.

● **עולם הרממה** (אוריון, ירושלים) — פלאי קרקעית הים, בסרט תעודת-למחצה, שובה לב בצבעיו ובעריכתו.

● **חי הפקר** (מוריה, חיפה) — קצת המינגווי והרבה הוליבוד, בסרט קלא-סי על שודד ששוד שודדים ונפל שדוד. ברט לנקסטר ואחה גארדני.

סרטים

בעצם, הרווקים מקנאים

מסיבת הרווקים (צפון, תל-אביב: ארצות הברית) הוא סרט חינוכי לבעלים, שעול המשפחה והכבלים שבחיי הנשואים מעוררים בהם קנאה ברוקים החפשיים. מר-סרהשכל שלו הוא פשוט: האושר האמרי-תי הוא בחיי המשפחה. בעומס השיגורתי של דאגות ובעיות קטנות, בחיים המוק-דשים לנפשות האהובות.

סדי שייבסקי, התסריטאי, ואלברט מאן הי-במאי, האנשים שיצרו את סרט המופת מרטי, העמידו במרכזו של סרט זה שוב את חיי היום-יום של האדם הקטן. צ'ארלי (דון מורי) הוא האב-טיפוס של הבעל הי-ממוצע: פוקסן בחברה מסחרית, המתגורר בשיכון, ואשר מסכת חיו האפרורית מור-כבת מנטיעות ברכבת התחתית, שיחות עם חבריו לעבודה, לימודים בשעות הערב כדי להגשים את חלומי להפוך לרואה-חשבונות צמאי.

כאשר אשתו (פטרישה סמית) מבשרת לו כי היא עומדת להביא ילד לעולם, נדמה ל-צ'ארלי שעולמו חרב עליו. הילד מצטייר בעיניו כקץ כל חלומותיו, כאויבים שיכבלו אותו ויהרסו את חיו.

הוא יוצא למסיבת-רוקים עם חבריו-לעבור, לה, לחגוג את ליל הרוקות האחרון של אחד מהם. הרוקיה נודדת ממסעדה לבאר, רואה סרטים פורנוגרפיים וריקודי סטריפ-טיי, המעוררים בצ'ארלי רצון להתפרק ו-להיות חופשי. כשהוא נפגש במסיבה בור-המית עם נערה אקזוטית-אליסטית רעבה לאהבה, הוא עומד בשתי רגליו על סף הבגידה. עד אשר הוא מתפכח ונוכח ברי-קנותם של חיי הרוקות ההוללים. ואז מת-ברר לו שבעצם, הרוקים מקנאים בו. הוא חוזר לחיק אשתו.

אחד לשלוש שנים. גדולתו של הי-סרט באמיתותו. הוא נראה כלקות מתוך החיים, וכל צופה יכול לראות את עצמו במקום אחד הטיפוסים או המצבים המועלים בסרט בכשרון ריאלי. כאשר מרימה אשתו של צ'ארלי את שופרת הטלפון ומסיימת את שיחתה עם בעלה בשאלה השיגורית: "אתה אהב אותי?" נאנח מישור באולם בקול רם: "אוהו", כאילו שמע את אשתו דוברת בטלפון. כי מסיבת הרווקים הוא סרט היוצא מהוליבוד אחת לשלוש שנים: כנה, אמיתי, מצויין.

החוטאים ועושים

מותו של רוכב אופניים (מוגרי, תל-אביב: ספרד) הוא ביקורת נוקבת של החברה הגבוהה הספרדית. אולם העניין לגבי הצופה הישראלי בסרט זה אינו דחא ב-ביקורת, אלא בעצם החברה הספרדית. זהו סרטו הראשון של הבמאי הספרדי הצעיר בארד, שיצר לאחר מכן את איזבלה. גם בסרט זה מכסות הברקות הבימוי על עצם העלילה ואף על משחקו המצויין של צחת השחקנים.

אשה הבוגדת בבעלה, דורסת — כשהיא מסיעה את אהובה בדרך ריקה מאדם — רוכב אופניים אלמוני, שהצופה אינו זוכה לראותו בסרט. כדי לא לגלות את הימצאם יחד, מסתירים השניים את חלקם בתאונה. אולם נסיגות הסתייגה של מבקר אמנותי מושחת מעוררים בהם את החשש כי פשעם התגלה. יסורי מצפונם של המאהב דוחפים אותו להסגיר את עצמו לזי המשרה. כנר-אה שבספרד לא ידועה השיטה של איבוד לדעת אחרי דריסת אנשים. אולם המחז בא בדרך אחרת.

האשה הבוגדת, החוששת מפני גילוי אש-מתה שלה, דורסת את מאהבה באותו מקום בו נדרס רוכב האופניים, ונהרגת בעצמה כתאונת דרכים.

העז ולא מת. כמו באיזבלה, כך גם במותו של רוכב אופניים, עוסק בארד ב-בעיה אנושית כללית, בניחות מעמיק של הי-נפשות הפרעלות בעלילתו. אולם מאחורי ניתוח האופי האנושי מסתתר גינוי חריף של החברה הגבוהה הספרדית, על העמדת הפנים והשחיתות שבה. בעקיפין נמצאת גם ביקורת על מלחמת האזרחים הספרדית והי-משטר שבא בעקבותיה.

הפלא הגדול הוא שבמשרו הדיקטטורי של פרנקו לא בא אחרי מותו של רוכב הי-אופניים גם מותו של הבמאי.

קימור שטוח

תחנת האוטובוס (אלנבי, תל-אביב: ארצות הברית) היא קומדיית-התי אמריקאית

בנק דיסקונט
לישראל
נעם